

תת"ע 5039/08/15 - שרון אייל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 5039-08-15 מדינת ישראל נ' שרון אייל
תיק חיצוני: 90503154164

כבוד השופט טל פרי	בפני
שרון אייל	מבקש
מדינת ישראל	נגד
	משיבה

החלטה

מונחת לפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר, שניתן ביום 11.11.15, ע"י כב' הש' צימרמן, בגין עבירה של נהיגה במהירות של 147 קמ"ש בדרך שאינה עירונית, בה מותרת מהירות של 100 קמ"ש, עבירה בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

המבקש נדון בהעדר, לאחר שהזמנה לדיון שנשלחה לכתובתו הרשומה, הוחזרה בציון "לא נדרש".

לטענתם של המבקש וב"כ, המבקש לא קיבל כל הודעה על הדיון וכלל לא ניתן היה לדון אותו בהעדרו שכן המבקש לא זומן כדיון.

לאור האמור בבקשה, ולאור ההלכות הברורות בנושא, לא מצאתי לנכון להיזקק לתגובת המשיבה.

דיון והכרעה

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, קבעה כבוד הנשיאה בייניש:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת

לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין".

האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש?

המסגרת המשפטית הרלוונטית לענייננו, ביחס לטענה זו, מוגדרת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 וסעיף 237 (א), (ג) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 ואלו לשונן:

תקנה 44א -

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

ב"ע"א 3613/07, אזוב נגד מדינת ישראל, נקבע:

"תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי עניינה כאמור חזקת

מסירה הניתנת לסתירה. התקנה קובעת חזקה שדבר דואר רשום נתקבל אצל הנמען, אף ללא חתימה על אישור המסירה, תוך חמישה עשר ימים מיום המשלוח. חזקה זו ניתנת סתירה רק אם הוכיח הנמען כי ההודעה לא נתקבלה מסיבות שאינן תלויות בו....התקנה על פניה אינה פוגעת בזכויות או עקרונות של שפיטה ואינה חורגת ממתחם הסבירות. לא זו בלבד, אלא שהתקנה אף קובעת בסייפה לה את האפשרות לסתור את חזקת המסירה באופן המאזן בין התכלית שלשמה הותקנה התקנה לבין זכויותיו של החייב-נמען".

סעיף 237 - (א) "מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת

(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.

...

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב
סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור
המסירה, רשאי בית המשפט לראות את
המסמך כאילו הומצא כדין".

ב"פ 6584/09, סמימי נגד מדינת ישראל קבעה כבוד הש' סלוטקי:

"מכל מקום, משנשלחה למערער הזמנה לדין לכתובת הרשומה

ככתובת מגוריו, הן במשרד הפנים והן בתעודת הזיהוי שלו וזו
גם הכתובת שהמערער ציין בבקשה שהגיש לבית משפט קמא

לביטול פסק הדין, יש לראות בכך מסירה כדין בהתאם לתקנה
44א, שכן, אין חולקין כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום ולא

נדרשה".

ב"פ 9811/09, בעניינו של סמימי לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין
לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה
להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה,
הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת
לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף
130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],

התשמ"ב-1982. בנסיבות העניין אין בטענת המבקש הצדקה לביטולו של
פסק הדין. והוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי
דואר".

ב"פ 58622-07-13, אבו אלמפלפל נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' כהן, ביחס לעבירה על תקנה 23(א)
לתקנות התעבורה, מסוג הזמנה לדין:

"אין מחלוקת, כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער וכי
דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". ב"כ המערער לא הצליח לסתור את החזקה
הקבועה בחוק, ולפיכך מדובר במסירה כדין".

ברע"פ 7862/13, בעניינו של **אבו אלמפלפל** לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"סוגיית חוקיות חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות

סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, עליה מבוססת טענתו זו של המבקש, נדונה בהרחבה ב-ע"א 97/3613 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787 (2002)."

בע"א 618/74, פאעור נ' קמיל, אמר כבוד השופט לנדוי:

"לדעתי, אדם המקבל הודעה מאת הדואר שמכתב רשום נתקבל עבורו, רואים אותו כאילו בפועל קיבל את המכתב כעבור הזמן הדרוש כדי לקבלו, ואם הוא מתעלם מן ההודעה ללא סיבה מספקת, אין שומעים לטענתו שלא קרא את תוכן ממש כאילו קיבל את המכתב לידי והשליכו לסל".

לאחרונה, חזר כב' הש' א. שהם על ההלכה, ברע"פ 3206/16 אבי בן נחום נגד מדינת ישראל

[פורסם בנבו] (18.5.16) וקבע במפורש כי מצא לנכון להעמיד הלכה על מכונה :

"עינינו הרואות, כי חזקת המסירה, הקבועה בסעיף 44 לתקסד"פ, חלה הן על עבירות קנס, והן על "עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק רכוש". בהתאם לכך, חלה חזקת המסירה גם על העבירה שיוחסה למבקש, קרי, עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה (ראו, לעניין זה, רע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2007); רע"פ 9692/09 הבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.1.2010); ורע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.12.2014))."

מהתם להכא. בתיק בית המשפט אישור מסירה הכולל תאריך, שם הדוור וחתימתו. דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש".

המבקש לא צירף תצהיר לבקשתו, לא צירף אישור כי כתובתו שונה או אינה נכונה ולא נתן טעם מוצדק באשר לסיבת אי קבלת דבר הדואר הרשום ולפיכך לא סתר את חזקת המסירה.

זאת ועוד, מדובר במבקש אשר עשה לו למנהג שלא לקבל דברי דואר שכן עיון במערכת נט המשפט מלמד כי הודעה בדבר הקנס אשר הוטל עליו, במסגרת פסק הדין, ואשר נשלחה אליו בדואר רשום, חזרה אף היא בציון "לא נדרש" ודי לחכימא ברמיזא.

האם ייגרם למבקש עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין?

בע"פ 4448/09_קמר נגד מדינת ישראל נאמר:

"כמו כן, לא עלה בידי המערער להוכיח כי הותרת ההרשעה על כנה תגרום לו עיוות דין. היגד זה פורש בהלכה הפסוקה כמבחן הסתברותי-תוצאתי הבוחן את היחס בין הפגם לבין האפשרות של שינוי תוצאת המשפט...דומה כי המערער הגיש הבקשה להסבת הודעת תשלום הקנס על שם אחיו, אך בשל שיטת הניקוד הנוהגת בגין עבירות תעבורה וחששו משלילת רישיון הנהיגה. המדובר בטענה שכיחה המועלית באופן תדיר

בבית משפט זה. אין המדובר בנסיבות בהן נעלה מכל ספק כי דיון בעניינו של המערער היה מוביל למסקנה שיש לזכותו ולהסב הודעת תשלום הקנס על שם אחיו. בשים לב לנכונות של אחר ליטול אחריות לביצוע עבירות המיוחסות לפלוני ובכך לאפשר לאחרון להימלט מאימת הניקוד ולהסיר מעליו החשש משלילת רישיון הנהיגה, על בתי המשפט לצמצם תחולתו של תנאי עיוות הדין אך למקרים חריגים ומיוחדים, בהם אין כל ספק, כי דיון ענייני בהודעת תשלום הקנס, היה מוביל לזיכוי הנאשם".

בנסיבות שבפני, לא התרשמתי כי מדובר במקרה חריג שיש להחיל עליו את הכלל לעניין "עיוות דין", כפי שנקבע בפסק הדין לעיל.

עוד יצויין כי התצהיר של "מבצע העבירה" אשר נחתם בתאריך 30.11.16 וזאת בגין עבירה אשר בוצעה בתאריך 7.5.14, דהיינו כשנתיים וחצי לאחר מועד העבירה, מהווה שיהוי בלתי סביר, המצדיק דחיית הבקשה על הסף.

הנאשם עשה דין לעצמו, בחר שלא לקבל את דבר הדואר הרשום, ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו.

גם העונש אשר הושת על הנאשם, אינו חורג ממתחם הענישה, ואף מצוי ברף התחתון של המתחם, וגם מטעם זה דין הבקשה להידחות.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ד' כסלו תשע"ז, 04 דצמבר 2016, בהעדר
הצדדים.